

Maria Leonia Pieters

Geboren op 18-12-1922 te Overmere

Overleden op 06-10-1996 te Aalst

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

*"Zo tedere schade als de bloemen vrezin
van zachten regen in de maand van mei.
Zo koel en teder heeft uw sterven mij schade gedaan,
die nimmer zal genezen".*

Dankbaar voor haar voorbeeldige leven
herdenken wij

mevrouw

Maria Leonia Pieters

weduwe van de heer Georges Van Steendam

Geboren te Overmere op 18 december 1922 en
zachtjes naar het eeuwig leven overgegaan in
het O.-L.-Vrouwziekenhuis te Aalst
op 6 oktober 1996
gesterkt door het H.Sakrament der zieken.

Lid van de K.B.G., K.A.V. en Ziekenzorg.

Haar kinderen danken U voor uw aanwezigheid in
de uitvaartliturgie en uw bliken van deelneming.

Uit onze kinderjaren onthouden we de verhalen hoe jij zo vroeg reeds je vader, je zuster en daarna je eerste kind verloor. Maar moedig stapte je zonder dralen verder langs het levenspad. Je ruimde de pijn en smart voor het zwegen en de zorg om ons, om pa en om je moeder die je in huis opnam. Je bleef toen lange tijd gespaard, zoals je zelf altijd zei, van alle miserie die het leven soms in zich draagt. Toen pa ongeneeslijk ziek werd, bedeelde jij hem de zorg toe die een mens op deze aarde zelden te beurt valt. Toen hij dan aan je zij niet meer wakker werd, bleef je zo alleen achter en daar had je het aanvankelijk moeilijk mee, maar ook later hield je dat voor ons verborgen.

Op het ogenblik dat je ons, nu meer dan een jaar geleden, de eerste keer vertelde wat er met je aan de hand was, lazen we de onzekere angst in je ogen maar je gaf geen krimp. Enkele weken geleden fietste je voor het laatst op maandag naar de kaarting van de gepensioneerdenvbond moedig en verbeterd, vechtend tegen de steeds groeiende moeheid en zoals je ons achteraf bekende raakte je haast niet meer thuis.

Toen we het laatste weekend op de koffie kwamen, was je ontzettend moe en aan de kleur van je huid konden we de ernst van je ziekte meten.

Toch gaf je opnieuw geen krimp en onze aanwezigheid schonk je nieuwe levensmoed.

Op het moment dat we dan, jouw hand in de onze, je laatste ogenblikken meemaakten, was je nog immer zo voorbeeldig moedig als voorheen.

Bedankt Moeder, omdat we erbij mochten zijn, je zachtjes weg zagen glijden naar hen die jou zo vroeg ontnomen werden.

Bedankt voor al het goede dat je in en rondom ons teweegbracht.

Moge de Heer ons slechts een sprankeltje van jouw moed en kracht schenken om de leegte en de tedere schade na jouw heengaan te trotseren.

Wichelen, 12 oktober 1996